

Ples snježnih pahuljica

Ulazim u sobu, dosadno mi je. Vani pada snijeg. Pogledam kroz prozor da vidim koliko je napadao. Na prvi sam pogled vidio samo hladnu bjelinu. Ali, kad sam drugi put bacio pogled na kristalno bijel snijeg, vidio sam čudesni ples hladnih kristala.

Pahuljice su se presijavale poput najsjajnijeg dijamanta. Bilo je tako čudesno. Nikad nisam vidio ništa zanimljivije i ljepše. Ples je u sebi imao toliko ljubavi, optimizma, sreće... Nikako mi nije bilo jasno kako ovaj čudesni ples nisam vidio nikada do sad. Možda nisam obraćao pozornost ili ga možda nije ni bilo. Toliko sam se zagledao da sam odjednom čuo glasić koji dopire iz snijega: „Hej, ti!“ Okrenem se, nigdje nikoga. Ali što je to? Jedna pahuljica skače iz snijega i doziva me! Skočila je na prozor i upitala me: „Hoćeš li se upoznati sa mnom?“ To sam želio jer nikada nisam imao čudnijeg prijatelja. „Kako se zoveš?“ – upitala me. Predstavim se, a potom i ja nju upitam isto. Rekla je da se zove Hladna Zvijezda. Počela je pričati što znači ovaj ples. Ja ću vam ga ukratko prepričati. Ovako je sve počelo: predsjednik društva Bijeli Božić po prvi je put organizirao zabavu za sve pahuljice. Svaka je pahuljica trebala nečim pridonijeti da zabava bude što veselija. Najmlađa članica društva pomogla je svojim pjevanjem. Imala je prekrasan glas. Kada je zabava počela, svi su se ludo zabavljali. Nakon nekog vremena, ja sam došao na prozor i Hladna Zvijezda došla je do mene.

Tu je došao kraj priče. Hladna Zvijezda rekla je da će se i iduće godine održati zabava i pozvala me da i ja prisustvujem. Otada ja s ljubavlju i nestrpljenjem iščekujem sljedeći snijeg!

Marin Kovačević, 6.c